"Νέον Φως", Το κοινωνικόν ζήτημα

Κατηγορία: Ελλαδική Αναρχική Ιστορία

Αυτό ήταν το κύριο άρθρο του 3ου τεύχους της αναρχικής εφημερίδας του Πύργου Ηλείας «Νέον Φως» (18 Οκτωβρίου 1898):

«Το κοινωνικόν ζήτημα άρχισε δειλά-δειλά να τίθεται εν Ελλάδι επί τάπητος. Μέχρι πρότινος και πολιτευόμενοι και τύπος και οικοκυραίοι και φτωχολογιά μόνο περί του πολιτικού ζητήματος ησχολούντο, μόνον περί της επιρροής εκάστου κόμματος και της διανομής των λαφύρων της εξουσίας εβασάνιζαν τον νουν. Οι πάντες σχεδόν είχαν θεωρήσει το Κουβέρνο ως μίαν οικονομικήν κολυμβήθραν του Σιλωάμ, εις ην όστις επρόφθανε να βουτήση θα εγίνετο οικονομικώς υγιής. Δεν υπήρχεν γονεύς όστις να μη εφιλοδόξει να ιδή το παιδί του όχι βουλευτήν και δήμαρχον, αλλ΄ απλούν γραμματικόν, και δεν υπήρχε διδάσκαλος όστις να μη εδίδασκεν εις τους μαθητάς του την αποστροφην και περιφρόνησιν προς την παραγωγικήν εργασίαν και να μην εξύπνει και εξεθείαζε την γραφειοκρατίαν, το ζην διά της εργασίας των άλλων.

Ο πόθος ούτος της καταλήψεως δημοσίων θέσεων, όστις εγεννήθη εκ της ζηλοτυπίας των ραγιάδων, ή μάλλον των προεστώτων εν τη εποχή της δουλείας προς τον άνετον βίον των Τούρκων υπαλλήλων, και όστις βεβαίως εκαλλιεργήθη κατά την εποχήν της επαναστάσεως εκ μέρους των αρχηγών, δύναται τις ειπείν ότι υπήρξεν η κυρία αιτία της μετά την επανάστασιν ενσκηψάσης ιδίως εις τας πόλεις γραμματομανίας, ήτις έκαμνε τους γονείς να λησμονώσι και αυτό το πατρικόν προς τα τέκνα των φίλτρο. Τις δεν ενθυμείται το περίφημο εκείνο των γονέων προς τους διδασκάλου όταν εισήγον τα τέκνα των εις το σχολείον; “Σου παραδίδω παιδί, να μου παραδώσεις κόκκαλα”;

Και την υπαλληλομανίαν αυτήν και την γραμματομανίαν υπέθαλπε και η ιδέα ότι θα ευρύσκοντο ταχέως τα όρια του νέου κρατιδίου και ότι με την εύρησιν αυτήν θα ηύξανεν και η

ανάγκη των υπαλλήλων, επομένως πάντες οι γραμματισμένοι θα εύρισκον θέσεις και προαγωγήν.

Και τω όντι, με τα χάλια της γεωργίας και της κτηνοτροφίας κατά την εποχήν εκείνην της τέφρας και των ερειπίων, και με τον άνετον σχετικώς βίον ον υπέσχετο η υπαλληλία, πώς να μην απορροφηθώσιν οι ολίγοι και να μην παρασυρθώσιν οι πάντες από την πολιτικήν, και να μη γίνουν πολιτοκομανείς συζητηταί των καφενείων και των μαγαζιών, να μην πλεονάσουν οι θεσιθήραι;

Και ιδού το Κράτος, το οποίον νομίζουν οι πολλοί ότι εάν λείψη θα χαλάση ο κόσμος, ιδού ότι

εγένετο πηγή διαφθοράς ολόκληρου σχεδόν λαού. Ως ανεμείχθη ο ελληνικός λαός εις το Κράτος, ως εις την συνείδησίν του εύρε θέσιν η μυσαρά ιδέα του ζην δια της εργασίας των άλλων, ως αφέθη ελευθέρα η εκδήλωσις της νόσου ήτις κατατρώγει τον καθεστώτα οργανισμόν των κοινωνιών, ο ανταγωνισμός, όλα τα πάθη, ως τα τέκνα του Αιόλου, εξηγρίωσαν τας πριν γαληνιαίας σχετικώς ψυχάς του Λαού και τον κατέστησαν το πλείστον ψεύστην, απατεώνα, φιλόδικον, κακούργον, ασυνείδητον, περισσότερον δούλον αφ’ ό,τι ήτο πριν.

Εις τον αμφιβάλλοντα περί της τοιαύτης ολεθρίας επιρροής του Κράτους επί των συνειδήσεων, δεν έχομεν η να τω υπομνήσωμεν τους ως αρίστους θεωρουμένους υπό των συμπολιτών τους άνδρας, οίτινες ως καταλάβουν μίαν θέσιν, ως αναλάβουν μίαν διαχείρισιν, αμέσως διεφθείρονται και εξαχρειούνται.

Και εν τούτοις το Κράτος το οποίον είνε μολυσματική εστία πάσης διαφθοράς, το θεωρούν ως ηθικοποιητικόν, και τω αναθέτουν την απονομήν της δικαιοσύνης, την επίβλεψιν της ηθικής και την εξασφάλισιν της τιμής και της ζωής των ατόμων!

Και βλέπομεν ως αποτέλεσμα της υπέρ της δικαιοσύνης, της ηθικής, της τιμής και της ζωής των πολιτών δράσεώς του, την κλοπήν υπό την προστασίαν των νόμων αυτού του άρτου των εργατών εκ μέρους ολίγων κατεργαρέων, την ληστείαν του δημοσίου και δημοτικού χρήματος, όπερ είνε προϊόν της εργασίας ων τιμίων εργατών υπό των υπουργών, των βουλευτών,

των δημάρχων και της συμμορίας των, τας διαπομπεύσεις των γυναικών, το κόψιμο των μυστακίων, τας πυρπολήσεις των επίπλων, το χύσιμο των βαρελιών, το φάγωμα των ορνίθων, το αλύπητο ξύλο, τας φυλακίσεις, τας εξορίας, την τυραννίαν.

Αλλ΄ επειδή το Κράτος δεν ηδυνήθη, ούτε ήτο δυνατόν να ικανοποιήση τας ορέξεις όλων, αφ’ ού μάλιστα δεν ηύξανεν εδαφικώς όσον ελπίζετο, μ΄ όλον τον τεράστιον πολλαπλασιασμόν των υπαλλήλων, ον απήτησεν η εφαρμογή φορολογικών νόμων, οία το της φορολογίας του καπνού, των μονοπωλείων κ.λ. ίνα επαρκέση εις τας προς τους δανειστάς του υποχρεώσεις - παράδοξος τρόπος δευθετήσεως των οικονομικών δι΄ επιβαρύνσεως του

προϋπολογισμού προς συντήρησι νέων υπαλλήλων- επειδή, λέγω, δεν ήτο δυνατόν να γίνουν όλοι γραμματικοί και επειδή έπρεπε να εύρουν πόρους ζωής, επεδόθησαν και εις τας υπό των δασκάλων περιφρονουμένας εργασίας, και η καλλιέργεια της αμπέλου, της σταφίδος, της ελαίας, του βάμβακος, του χασίς, των γεωμήλων και άλλων γεωργικών προϊόντων επεξετάθη και η βιομηχανία διαφόρων κλάδων ανεπτύχθη, και ούτω λεληθός ο ελληνικός λαός ευρέθη προ μιας τάξεως πραγμάτων παραπλησίας εκείνης των λαών της Δύσεως, ευρέθη προς του κοινωνικού ζητήματος.

Το ζήτημα της υπερπαραγωγής, το ζήτημα της αυξήσεως των ημερομισθίων και τα παρεπόμενα τούτων, διαμαρτυρίαι, αρνήσεις πληρωμών φόρων και χρεών προς τους δανειστάς, στάσεις μικραί και απεργίαι ήρχισαν σιγά-σιγά να προβάλλουν την απειλητικήν των μορφήν, ως

τόσα μελανά σημεία επί του κοινωνικού ορίζοντος, απειλούντα καταιγίδα κοινωνικών γεγονότων.

Η εποχή του γιαταγανιού και της φουστανέλας παρήλθεν. Ήλθεν η εποχή της μεγάλης εθνικής ιδέας και ήλθεν η εποχή της αποκαταστάσεως του ανθρωπίνου γένους ολοκλήρου. Παρήλθε η εποχή των σπαθοφόρων και γραφιδοφόρων κηφήνων. Ήλθεν ή μάλλον ανατέλει η εποχή των εργατικών μελισσών. Ο κόσμος δεν συγκινείται σήμερον από πολεμοχαρείς μάχας κατακτητών, αλλ’ από την ευγενή φωνήν του εργάτου ζητούντος τα δίκαιά του, αλλ’ από την αγίαν και ιεράν διαμαρτύρησιν των ανδρών της ελευθερίας και της αλληλεγγύης εναντίον της αισχράς και ανάνδρου τυραννίας του Κράτους και του Κεφαλαίου”.

http://ngnm.vrahokipos.net